

Arrest

nr. 161 937 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Sernovodsk (Tsjetsjenië). U woonde er met broer, zussen en ouders. Sinds 2003 verbleef u op verschillende adressen uit veiligheidsoverwegingen, omdat rondom u vaak jonge mannen willekeurig gearresteerd werden, die nadien dood werden teruggevonden of spoorloos verdwenen. In 2004 liepen uw broer A. (...) samen met twee vrienden, M. N. (...) en R. P. (...) 's nachts in een hinderlaag nabij het sanatorium aan de rand van het dorp. Ze werden allen hard geslagen. Uw broer deed alsof hij het bewustzijn verloor en bleef roerloos liggen. Zijn beide vrienden werden meegenomen. Uw broer keerde hierna terug naar het dorp en vertelde overal wat hem overkomen was. Hij keerde die nacht nog naar huis terug. Diezelfde nacht nog vielen gewapende Tsjetsjeense mannen jullie huis binnen. Enkelen waren ongemaskerd. Uw familie

werd onder schot gehouden en uw broer werd naar buiten geleid. Op straat werd hij neergeschoten. Diezelfde nacht werd nog een andere jonge man, I. (...), van thuis uit meegenomen. Van deze jongemannen die die nacht werden opgepakt heeft niemand ooit nog vernomen. In de periode hierna werden bij verschillende operaties meerdere mannen van thuis meegenomen. Ook naar u kwam men in het ouderlijke huis zoeken. Op een dag werd ook uw buurman, Z. I. (...), opnieuw meegenomen. Toen u hem na zijn vrijlating ontmoette, vertelde hij u dat de ordediensten een grote interesse hadden voor u. Ze wilden ondermeer weten of u van plan was wraak te nemen voor de dood van uw broer, aangezien een oud gebruik voorschrijft dat een neerliggende grafsteen, zoals op het graf van uw broer lag, wijst op een onvoldane erekwestie. U leefde ondergedoken in het dorp en probeerde intussen uw vertrek te regelen. U kon tegen betaling een internationaal paspoort verkrijgen en vluchtte in december 2006 naar Polen, waar u een asielaanvraag indiende. U verkreeg in Polen een beschermingsstatus. Eind 2007 huwde u er met een Tsjetsjeense vrouw, Y. M. (...) (OV (...)), die in Polen erkend was als vluchteling. Jullie kregen samen een dochter, F. (...). Uw verblijf in Polen was echter niet vrij van problemen. In 2007 werd eenmaal door Polen in elkaar geslagen op een lijnbus, waarna u voor verzorging naar het ziekenhuis moest. Later vernam u van verschillende kennissen dat de kadyrovtsi in Polen vrij spel hadden. Wanneer er vervolgens onbekenden aanbelden aan jullie woning, waren jullie bang om de deur te openen uit vrees voor kadyrovtsi. Na verschillende van dergelijke onaangekondigde bezoeken had u een gesprek met de politie. Ze beloofden u te helpen indien u daadwerkelijk bedreigd zou worden. U begreep dat ze geen preventieve maatregelen konden nemen en verhuisde naar de rand van de stad. U stuurde uw vrouw weg uit Polen. Uw echtgenote verliet Polen in februari 2009 en reisde naar België, waar ze op 05/03/2009 aankwam. Diezelfde dag diende uw vrouw een eerste asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Deze aanvraag werd op 19/11/2009 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Haar aanvraag werd ongegrond bevonden omdat ze reeds een beschermingsstatus in Polen geniet en er uit haar verklaringen niet bleek dat zij ten opzichte van Polen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kon doen gelden. Het beroep dat ze hiertegen aantekende werd op 02/12/2009 afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Intussen had u uw vrouw in België vervoegd. U diende op 02/06/2009 eveneens een asielaanvraag in. De DVZ oordeelde in het kader van deze aanvraag dat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk werden geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag, in lijn met de Dublin-verordening. Er werd u een bijlage 26 quater betekend en u werd naar een gesloten centrum overgebracht, vanwaar u enkele weken later opnieuw werd vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten. U keerde niet vrijwillig terug naar Polen, doch jullie verbleven menige jaren illegaal in het land. Jullie kregen nog drie kinderen, A. (...), A'. (...) en Y. (...). Uw echtgenote diende op 14/08/2015 een tweede asielaanvraag in. Ook u bood zich die dag opnieuw aan bij de Belgische asielinstanties. Op 21/08/2015 vaardigde de DVZ een bijlage 26 uit, waarmee het de verantwoordelijkheid voor de behandeling van uw (eerste) asielaanvraag aanvaardt.

Jullie asielaanvraag is nog steeds gebaseerd op de problemen die uw echtgenote in het kader van haar eerste aanvraag aanhaalde. U stelt niet te kunnen terugkeren naar de Russische Federatie en voelde zich ook bedreigd in Polen, waar u een beschermingsstatus geniet. U beschikt inmiddels over verschillende stukken die uw problemen in Tsjetsjenië staven. Inmiddels werd uw zus, die openlijk tegen de dood van uw broer protesteerde en hierbij steun kreeg van verschillende prominente mensenrechtenorganisaties, in Denemarken erkend als vluchteling.

Ter staving van jullie asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw internationale paspoort, verschillende documenten met betrekking tot uw problemen in Tsjetsjenië, ondermeer verschillende documenten met betrekking tot de erkenning van uw zus als vluchteling in Denemarken, een verklaring van uw zus met een kopie van haar identiteitsdocumenten, een verklaring van uw buurman Z. (...), die als vluchteling in Frankrijk verblijft, en een kopie van diens identiteitsdocumenten, verklaringen van uw ouders met een kopie van hun binnenlandse paspoort en verscheidene artikels en rapporten met betrekking tot de moord op uw broer en gerelateerde mensenrechtenschendingen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan

beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van uw verklaringen (CG p.6) en de stukken in uw administratief dossier (zie informatie Poolse asielinstanties) dat u op 28/10/2008, een verblijfsstatus - met name het statuut van de subsidiaire bescherming - werd toegekend in Polen. In het licht van het gegeven dat Polen zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) terzake beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die Polen u biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen. Dit is in casu niet het geval.

Op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier, stelt het CGVS vooreerst immers vast dat u actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen (Zo blijkt ondermeer uit de informatie van de Poolse asielinstanties dat u op 26/09/2014 nog een verblijfsvergunning verkreeg die geldig is tot 26/09/2016) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (COI Focus "POLEN. Asiel in Polen", blz. 9). U brengt geen gegevens aan waaruit het tegendeel kan blijken wat uw persoonlijke situatie betreft.

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Polen, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Polen.

Zo haalde u weliswaar aan dat er tijdens uw verblijf in Polen aangebeld werd aan jullie woning (CG p.3). Dergelijke bezoeken zouden zich verschillende keren hebben voorgedaan. Echter, omdat u uit angst nooit de deur opende weet u niet wie zich precies aandiende (CG p.3). U kan deze bezoeken opvallend genoeg niet situeren in de tijd (CGp.3). U kan zich evenmin herinneren op welk moment van de dag deze bezoeken hebben plaatsgevonden (Ibid.). Dat u geen concretere verklaringen weet af te leggen met betrekking tot de bedreigingen die u in Polen zou ervaren hebben, en dewelke nochtans de reden voor uw vertrek uit Polen zouden zijn geweest, doet niet alleen afbreuk aan de ernst van deze bedreigingen maar eveneens aan de geloofwaardigheid ervan.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u er vanuit gaat dat de onbekende bezoekers kadyrovtsi zouden zijn, omdat u van kennissen vernam dat kadyrovtsi vrij spel zouden hebben in Polen (CG p.3) en dat u van een vroegere dorpsgenoot die ook in Polen verbleef, een zekere A". (...), geruchten vernam dat ze u zochten (CG p.4). Uw vrees blijkt dan ook in eerste plaats gebaseerd te zijn op geruchten en veronderstellingen, zonder enige concrete aanwijzing te hebben met betrekking tot wie u precies zou willen benaderen en waarom. Wanneer u gevraagd werd naar de aard van de contacten tussen uw dorpsgenoot A". (...) en deze vermeende kadyrovtsi, blijkt bovendien dat A". (...) zelf nooit met deze mannen zou gesproken hebben (CG p.4). Uw verklaring, als zou u van A". (...) vernomen hebben dat ze specifiek naar u zochten, is dan ook volstrekt uit de lucht gegrepen. Geconfronteerd met uw weinig coherente verklaringen hieromtrent, kwam u niet verder dan: "Ik weet niet, dat weet hij gewoon. Als ze hem kennen... (stille). Ik weet niet wat ik moet zeggen" (CG p.4). Dergelijke vaststellingen plaatsen de geloofwaardigheid van het feit dat kadyrovtsi specifiek u zouden zoeken in Polen verder op losse schroeven. Dit wordt nog versterkt door uw opmerkelijke antwoord op de vraag: "heeft u concrete aanwijzingen dat de kadyrovtsi u specifiek zouden zoeken?", waarop u toegaf: "Vanuit Polen niet, maar in mijn thuisland wel" (Ibid.).

Indien u al daadwerkelijk ernstige problemen zou vrezen in Polen, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen verder blijkt dat u in Polen onvoldoende initiatief nam om bescherming te vragen aan de lokale autoriteiten. U verklaarde immers dat u in dit verband geen beroep deed op de politie. U gaf weliswaar aan eenmalig naar de politie te zijn gegaan 'om hen te raadplegen' (CG p.4-5). U kan het tijdstip van dit gesprek opmerkelijk genoeg zelfs niet bij benadering in de tijd situeren (CG p.5). De politie zou u tijdens dit gesprek gezegd hebben dat u steeds beroep kon doen op hen indien u

daadwerkelijk bedreigd werd (CG p.4). Naderhand heeft u geen verder initiatief in die richting genomen (CG p.4). U gaf aan dit zinloos te vinden, omdat u bij een eerder incident, waarbij u betrokken raakte bij een vechtpartij op een lijnbus in Warschau in 2007, en waarbij u op de plaats van het incident contact had met de politie, achteraf evenmin nog iets vernomen had met betrekking tot deze zaak (CG p.4-5). Wat dit argument betreft dienen echter volgende opmerkingen gemaakt te worden. Zo weet u vooreerst niet aan te geven of u in het kader van dit incident in 2007 daadwerkelijk klacht had ingediend bij de politie (CG p.5). U gaat er slechts vanuit dat de politie de zaak niet verder zou onderzocht hebben omdat u naderhand niet meer opgeroepen werd (CG p.5), doch legde zelf evenmin enig initiatief aan de dag om zich van de verdere afhandeling van het incident te vergewissen (CG p.5). Uw verwijzing naar dit incident als toonbeeld van een gebrek aan daadkracht van de Poolse politie destijds kan dan ook niet als een valabele, zwaarwichtige verschuiving gelden waarom u, die zich bedreigd voelde door de regelmatige bezoeken van onbekenden, zich niet kortder tot de politie wendde teneinde de naar uw gevoel noodzakelijke bescherming te verkrijgen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de politie zich geenszins onwillig opstelde toen u hen benaderde voor een gesprek, meer zelfs, ze moedigden u aan om zich tot hen te wenden indien zich concrete bedreigingen zouden voordoen (CG p.4).

Er moet bijgevolg worden opgemerkt dat ten aanzien van u ten opzichte van Polen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van uw Poolse verblijfstitel (en de vaststelling dat de Poolse instanties zich op 17/06/2009 bereid verklaarden om u toe te laten tot het grondgebied, zie info Poolse asielinstanties).

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen, aangezien deze documenten slechts betrekking hebben op de problemen die u in uw land van herkomst, met name de Russische Federatie, zou vrezen. Deze documenten werpen dan ook geen ander licht op de beoordeling van de door u aangehaalde problemen in Polen, waar u een beschermingsstatus geniet. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u geen binnenlands noch reispaspoort wist voor te leggen tijdens uw gehoor op 23/09/2015. Uw echtgenote zou eerder dit jaar namelijk jullie binnenlandse paspoorten verloren zijn. U voegde hier nog aan toe dat het niet mogelijk bleek om hiervan een attest van verlies te bekomen bij de Belgische politie, omdat u zich dan naar eigen zeggen eerst tot de Russische ambassade diende te wenden, wat u ten allen prijze wou vermijden. Dergelijke uitleg is onvoldoende, te meer daar u in het kader van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (ruim een maand eerder) nog aangaf niet precies te weten waar uw binnenlandse paspoort was, hierover stellende: "ik weet niet waar het originele is, misschien bij mij thuis". Het komt weinig geloofwaardig over dat u uw belangrijkste identiteitsdocument achteloos zou verliezen, en dit bovendien vlak voor het indienen van een tweede asielaanvraag, 6 jaar na uw eerste verzoek (wat in uw geval weliswaar werd omgezet in een heropening van uw eerste asielaanvraag). Het vermoeden rijst dan ook dat u mogelijk informatie vervat in uw binnenlandse paspoort (bijvoorbeeld met betrekking tot de uitreiking van een nieuw internationaal paspoort) poogt achter te houden.

Volledigheidshalve moet worden vermeld dat ten aanzien van uw echtgenote Y. M. (...) (O.V. (...)) – die zich gelijktijdig met u aanbood bij de Belgische asielinstanties en zich in het kader van haar tweede asielaanvraag op dezelfde motieven beroept als u - door het Commissariaat-generaal werd overgegaan tot een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u over een verblijfsstatus beschikt in Polen en dat u zodoende niet naar uw land van herkomst, in casu de Russische Federatie, mag worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 17 zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. Vooreerst merkt de Raad op dat door artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), het artikel 48/5 van de vreemdelingenwet werd aangevuld met § 4, luidend als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013.

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip ‘reële bescherming’: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Op grond van de verklaringen van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/09/2015, p. 6) en de informatie in het administratief dossier (zie antwoord van Polen op vraag om informatie van 25 augustus 2015 (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 1)) blijkt dat verzoekende partij op 28 oktober 2008 de subsidiaire bescherming werd toegekend in Polen.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen (zie antwoord van Polen op vraag om informatie van 25 augustus 2015 (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 1)) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (zie: “COI Focus” betreffende “POLEN – Asiel in Polen” van 25 september 2014 (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 2)).

In het licht van het gegeven dat Polen, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekende partij verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming de Poolse Staat haar biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat haar levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat de Poolse informatie dateren van de aanvraag tot terugname in het kader van de Dublin-procedure in 2009, zijnde zes jaar geleden, waarbij de bepaling voor de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag gesteld werd, en dat, gelet op het gebrek aan recente informatie, dan ook niet blijkt wat de huidige situatie, *anno* 2015, is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij voorbijgaat aan het feit dat verwerende partij zich desbetreffend niet louter baseert op de in 2009 verkregen informatie waaruit blijkt dat verzoekende partij op 28 oktober 2008 de subsidiaire bescherming werd toegekend in Polen, doch eveneens op de recente informatie – aangevraagd op 25 augustus 2015 – verkregen van de Poolse asielinstanties waaruit blijkt dat verzoekende partij actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen en onder meer blijkt dat zij op 26 september 2014 nog een verblijfsvergunning verkreeg die geldig is tot 26 september 2016 (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 1). Voorts blijkt uit de “COI Focus” betreffende “POLEN. Asiel in Polen” van 25 september 2014 (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 2) dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan waaruit kan blijken dat zij actueel niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt.

2.2.6.1. Verder oppert verzoekende partij dat *in casu* niet op afdoende wijze blijkt over welke precieze bescherming zij in Polen al dan niet beschikt, daar de beslissing “*niet eens de Poolse benaming van de verblijfstitel aanduidt en nog minder de precieze bescherming en omvang van de bescherming die het titel zou bieden*”. Verzoekende partij wijst erop dat in Polen drie verschillende situaties gedekt worden door een “*verblijfskaart*” die gebruikelijk als “*pobita*” wordt aangeduid. In Polen bestaat een duidelijk verschil tussen enerzijds houders van een status (de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus) en anderzijds houders van een verblijfstitel. Enkel houders van een vluchtelingenstatus genieten een “*volledige*” bescherming, waaraan ook een in principe onbeperkt verblijf gehecht is, terwijl dit niet het geval is voor houders van subsidiaire bescherming en nog minder in geval van houders van een loutere “*tolerantie*”. Verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing evenmin blijkt “*welke garantie verbonden is aan elk type POBITA om te kunnen stellen dat het non refoulementsbeginnsel zou worden gewaarborgd*”.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, duidelijk wordt gesteld dat verzoekende partij in Polen beschikt over de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen ondersteund wordt door de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 1). Dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken over welke precieze bescherming zij in Polen zou beschikken, mist dan ook feitelijke grondslag. Waar verzoekende partij bemerkt dat enkel houders van een vluchtelingenstatus een “*volledige*” bescherming genieten, waaraan ook een in principe onbeperkt verblijf gehecht is, terwijl dit niet het geval is voor houders van subsidiaire bescherming en nog minder in geval van houders van een loutere “*tolerantie*”, herhaalt de Raad evenwel dat uit de “COI Focus” betreffende “POLEN – Asiel in Polen” van 25 september 2014 (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 2) blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus in principe onbeperkt is in de tijd. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende objectieve informatie aangebracht waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend baseert niet correct is. Ten slotte herhaalt de Raad eveneens dat – voor zover verzoekende partij in bovenstaand betoog vreest dat Polen het non-refoulementsbeginnsel niet zou naleven – in het licht van het gegeven dat Polen, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is

door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, er vanuit kan worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekende partij verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming de Poolse Staat haar biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat haar levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat haar vrees omwille van de in Polen aanwezige Kadyrovtsi geenszins een blote bewering is, doch gestaafd wordt door de informatie in het door haar geciteerde rapport *“Intimidatie door kadyrovtsy van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen. Een rapport”* van Pax Christi d.d. 23 januari 2012, wijst de Raad er evenwel op dat de verwijzing naar dergelijke algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoon van verzoekende partij niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in Polen werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partij, gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen in verband met de door haar beweerde bezoeken aan haar woning van onbekenden waarvan zij meent dat het kadyrovtsi zijn, in gebreke blijft.

2.2.8. Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat zij een *“familiecel”* vormt met vrouw en kinderen waarvan slechts één kind in Polen geboren werd en de anderen in België en dat alleszins zij en haar vrouw in Polen *“niet over dezelfde mogelijke bescherming zouden beschikken, en steeds zouden beschikken”*, wijst de Raad er evenwel op dat het doel van de procedure tot erkenning van vluchteling of tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in het land van herkomst of een reëel risico op ernstige schade. Het principe van eenheid van familie staat niet ingeschreven in het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. De uitleg dat zij een *“familiecel”* vormt met haar vrouw en kinderen en de opmerking dat haar vrouw in Polen een andere bescherming – met name de vluchtelingenstatus – geniet dan zij, is dan ook niet dienstig.

2.2.9.1. Ten slotte stelt verzoekende partij nog in verband met de door haar aangebrachte documenten dat uit de motivering in de bestreden beslissing impliciet blijkt dat deze documenten niet onderzocht werden. Evenwel kan niet zonder verder onderzoek worden gesteld *“dat nog de aard en nog de ernst van de problemen in het thuisland geen bijzondere en uitzonderlijke reden zouden inhouden die de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij zouden ondersteunen, om te stellen dat de Poolse autoriteiten geen daadwerkelijke bescherming zouden kunnen bieden in het persoonlijk geval van verzoekende partij, noch dat er bijzondere redenen zouden bestaan opdat Kadirovtsy op zoek naar verzoekende partij in Polen”*. Verder wijst zij erop dat haar zus in Denemarken als vluchteling erkend werd en dat zij bijzonder actief geweest is bij mensenrechtenorganisaties omwille van haar broer. De documenten desbetreffend werden evenwel inhoudelijk niet onderzocht.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat de door verzoekende partij neergelegde documenten geen betrekking hebben op de door haar voorgehouden problemen in Polen doch louter betrekking hebben op de problemen die zij in haar land van herkomst, met name de Russische Federatie, zou vrezen. De Raad wijst erop dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij in Polen de subsidiaire beschermingsstatus geniet en dat nergens uit blijkt dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn of dat zij ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen. Verzoekende partij heeft dan ook geen belang om de redenen die haar ertoe heeft aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

2.2.10. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoont dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. Bovendien wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van dit artikel bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

2.2.11. Gelet op wat voorafgaat kan Polen in hoofde van verzoekende partij derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

Verzoekende partij toont verder niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, met name Polen, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 23 september 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd en zij een beschermingsstatus geniet in Polen, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT